

bestuur. Het hoofdbestuur stelde voor hierin te voorzien door het benoemen van een weeden voorzitter, om alzo den voorzitter van veel werk te ontlasten; hij meende, dat men de andere hoofdbestuurders bij toerbeurt voor die taak zou kunnen aanwijzen en alsdan bezoldigen.

Nu meen ik, dat eerst onderzocht zou moeten worden, in hoeverre de hoofdbestuurders in staat zouden zijn, gelet ook op hunne praktijk, dit werk over te nemen. Maar wanneer wij nu hooren van iemand, die tot oordeelen bevoegd is, dat een volwaardig secretaris alleen *niet* voldoende is, dan zouden wij toch door zulk een benoeming half werk alias geen werk doen.

Vandaar dan ook, dat ik den afgevaardigden verzocht, om vóór wij een besluit zouden nemen, dit antwoord van SCHREVE nog eens in hun afdeeliningsvergaderingen te bespreken.

Uit gesprekken toch met enkele afgevaardigden, voorstanders van een volwaardig secretaris, bleek reeds na afloop der vergadering, welk een indruk deze mededeeling van den secretaris op hen gemaakt had en hoe hun meening daardoor gewijzigd was.

Rotterdam, 1 Augustus 1920.

Dr. B. C. VAN DER NAGEL.

VROEDVROUW EN ARTS.

Naar aanleiding van de ingezonden stukken in het Tijdschrift, waarin een vergelijking werd gemaakt tusschen hulp van den dokter of eene vroedvrouw bij bevallingen, wil ik u mededeelen, dat ik, kortgeleden, geroepen werd bij eene kraamvrouw, omdat de vliezen gebroken waren. Wegens naast den schedel uitgerekte nog kloppende navelstreng, verrichtte ik, na zoo snel mogelijk de aseptische voorzorgen in acht genomen te hebben, en na katheterisatie, forcipale extractie, en bracht een, hoewel asphyctisch, toch spoedig goed ademend gezond kind te voorschijn. Wat ben ik dankbaar, dat ik als medicus die vrouw kon helpen en niet vroedvrouw was. (Voor de mogelijkheid, de vroedvrouw ook kunstverlossingen te laten verrichten, voel ik althans nog niets).

Amsterdam, 2 Augustus 1920.

M. GOUDVIS.

SAMENWERKING VAN MAAGARTS EN CHIRURG.

In het *Tijdschrift* van 24 Juli 1920 komt onder de rubriek „Vereenigingsverslagen” het verslag voor van een vergadering, gehouden op Zondag 16 Mei 1920, van de Nederl. Vereeniging van maag-darm-artsen (bldz. 363 enz.).

Dit verslag heeft op mij, en allicht op velen met mij, een zóó onaangename indruk gemaakt, dat ik niet kan nalaten, hiertegen een enkel woord van protest te laten hooren.

Een van de aanwezige leden hield daar een voordracht over samenwerking van maagarts en chirurg. En zoowel in deze voordracht, als in de daarover gevoerde discussie, is zóóveel krenkends gezegd aan het adres van den huisarts, maar veel meer nog aan dat van den chirurg, dat ik de gedachte niet heb kunnen onderdrukken, dat de 10 vergaderde maag-darm-artsen eenigszins bitter waren, en zichzelf in hun geweldige en nimmer falende kennis van de maagziekten door andere gewonere medici miskend achtten.

Voor de chirurgen kregen er van langs.

De één maakte een darmlis te lang, de ander koos niet de juiste plaats voor de anastomose.

De één maakte deze, de andere die fout. En het was niet dan huiverend, dat men een maagpatiënt aan de handen van den chirurg toevertrouwde.

Ik zelf ben geen chirurg. Doch van onze Nederlandsche chirurgen heb ik toch nog al den indruk gekregen, dat zij goed onderlegd zijn; dat zij weten, wat zij doen, na een nauwkeurig klinisch onderzoek en vastgestelde diagnose; en dat zij zelve de verantwoording durven dragen van wat zij ondernemen.

En voor de zóóveelste maal werd ik, door deze discussie, weer in mijne opvatting